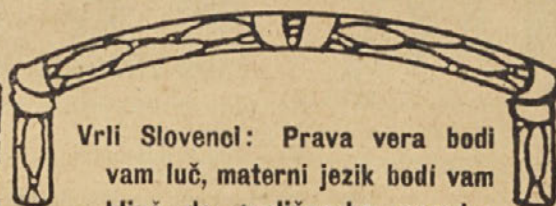

LETO X.

• ZVEZER 15.

Vrli Sloveni: Prava vera bodi
vam luč, materni jezik bodi vam
ključ do zveličanske narodne
omike. A. M. Slomšek.

NAŠ DOM

GLASILO
SLOVENSKE MLADINE.

MARIBOR, 1910.

CIRILOVA TISKARNA.

Vsebina 15. zvezka:

Stran

Stran

Mladinska izobrazba:

Izobrazba volje	225
Nekaj za vojaške novince	227

Zabava:

Mladenič iz Nise (Konec)	229
Oj zeleni baldahin	234
Na tujem	234
Pozdrav samote	234
Deva zala	234
Naš Dom	235

Kaj je novega po svetu?	235
-----------------------------------	-----

Orli:

Mariborski orel	236
Zveza telovadnih odsekov	236
Št. Jur ob Taboru	236

Dekliški vrtec:

Šivilja in mladenke	236
Kaj ti pravijo cvetlice?	237
Dobra gospodinja	237

Društveni glasnik:

Sv. Jurij ob Taboru	238, 239
Negova	238, 239
Rojakom v domovini	238
Iz Brežic	238
Sv. Lovrenc na Dr. polju	239
Ribnica na Pohorju	239
Občni zbor S. K. S. Z.	240
Dekliški znaki	240
Pozor, slov. kršč. mladenke!	240
Sv. Peter pri Mariboru	240
Vipava	240

Znamke v korist obmejnih Slovencev je poslala T. Gertman v Nezvišah: 373 avstr., 19 ogrskih, 13 nemških, 12 ameriških, 1 francosko in 1 bosansko. — Stare marke le pridno nabirajte, pošiljajte jih pa naravnost »Slovenski Straži« v Ljubljano, drugače imamo dvojno pošiljatev.

Deset lepih razglednic za god

pošilja za 80 vinarjev, ki jih
lahko plačate s poštними znamkami

Trgovina tiskarne sv. Cirila v Mariboru Kor. cest. 5.

Marijin otrok.

Vodilo za ude Marijinih družb. Drugi natis priredil in založil P. Lavrencij Göppel, ord. Cist. v Zatičini 1910. Tisek in vezava J. Krajec nasl. v Novem mestu. Cena: v usnje vezana z rdečo obrezo 1:80 K, z zlato obrezo 2 K po pošti 10 v več. Dobiva se v Zatičini, v prodajalni Kat. tisk. društva (Ničman) v Ljubljani in po knjigarnah.

== NAS DOM ==

Štev. 15.

V Mariboru, 1. avgusta 1910.

X. letnik.

Mladinska izobrazba.

Izobrazba volje.

Pisali smo v našem listu že, kako mora biti človek vsikdar plemenitega srca in čustev in smo že opetovano dali navodila, kako more to doseči. Če pa bo imel sprejemljivo srce za vse dobro, bo tudi pripravljen dobro delati. S tem smo prišli do poglobitve stvari v človeškem življenju: do tega namreč, da mora človek dobro ne samo spoznati in se s srcem zanj vnemati, ampak da mora tudi dobro delati.

Človek mora torej imeti pred vsem voljo, vstrajno in neupogljivo voljo, da to, kar za pravo spozna, tudi naredi kljub vsem oviram. Vstrajna volja pa nam ni prirojena, treba jo je vzgojiti. Zato bomo zdaj premotrivali, 1. zakaj si moramo prizadevati, da vzgajamo voljo; 2. kaj je cilj te vzgoje; 3. s kakšnimi sredstvi se doseže.

Zakaj je treba voljo vzgajati?

Resno si je treba prizadevati, da voljo vzgajamo, ker je volja najbolj važna lastnost, poglobitvena moč človeške duše. Res je, da se človek od mrtve narave in od živali, ki živi samo po svojih nagonih, v prvi vrsti loči po tem, da ima razum, toda, kaj bi človeku pomagal razum, če ne bi imel volje? Z razumom človek spozna dobre in lepe reči, z voljo pa jih izvede. Le volja daje človekovemu življenju in delovanju pravo vrednost.

Potem pa je treba premisliti, da je človeška volja prosta. Žival ne more delati, kar in kakor hoče sama, marveč se mora ravnati po svojih nagonih; tja mora iti, kamor jo žene. Ne tako človek. Človek lahko dela, kar

sam hoče in kakor sam hoče; on lahko kakšno stvar hoče ali noče in lahko to hoče, ono pa noče. Človekova volja je tako prosta, da se pokori le sama sebi, svoji lastni odločitvi. Človeška volja se lahko ravna po pameti, ali pa tudi ne; človeška volja se lahko strastem ustavi, ali se jim pa ukloni, slabemu nagnjena. Že nas razum je kakor sama hoče. Da — človeška volja se celo Bogu lahko upira in mu ključuje. Prav zato pa je tako zelo važno, da jo prav vzgojimo!

Kajti to stoji, da je naša volja k otemnel in omejen, kaj še naša volja! Naša volja je sama na sebi tako slaba, da se kaj hitro uda poltenosti, mičnosli greha in grdobije in skušnjavi; zato nas pa vsaka stvar tako hitro premaga. Kako naglo se zjezimo, kako poželjivo hrepenimo po zlatu, kako daleč nas lahko zapelje slavohlepnost, kako težko se ustavljamo slabim navadam! Potem pa nas mika še zunanji svet. Že po naravi smo za nič, zdaj pa pride zraven še slaba vzgoja, vpliv javne nenravnosti in razuzdanosti — gledišča, nočne zabave, umazane podobe in knjige — pride brezbrožnost, ki se javno širi in takozvana moda, pa pademo. Zato pa je treba voljo utrjevati, **treba se je učiti hoteti in sicer hoteti le dobro!**

Sicer pa se volja kljub vsem težavam in oviram, ki jih ji stavljajo lastne strasti na eni, izpačeni svet na drugi strani, tudi da vzgojiti. Človek si osvaja svet in premaguje naravo, pa ne bi premagal svojega lastnega nagnjenja? Lahko pač, samo potruditi se treba; saj ima človek vendar-le plemenito srce in resnično hrepenenje do dobrega. Seveda, kdor se svojim strastem sploh nič ne ustav-

lja, in se kakor trs v vetru maje, ta svoje volje ne bo vzgojil. Treba je resno hoteti, potem je že vse storjeno. V vsakem človeku tiči svetnik in hudohec obenem. Če le hoče, postane lahko velik in kreposten, prava podoba božja na zemlji. In če si enkrat resno začel le dobro hoteti in delati, je potem zmiraj lažje. Če si prvo večjo oviro premagal, če si se n. pr. iznebil kake grde razvade, pa padejo vse druge težave kar same od sebe. Vsak dan bolj in lažje napreduješ. Poglej velike može, poglej svetnike! Kar so hoteli, so ti junaki tudi izpeljali! Zakaj bi tebi kaj takega ne bilo mogoče? Ali ni sramotno, da je danes tako malo resničnih mož na svetu?

Kaj se da iz volje napraviti.

Iz volje se da, kakor smo že povdarili, veliko napraviti; treba jo je le očistiti njenih hib, premagati njene slabosti. Te slabosti so zlasti tri:

1. Volja je rada nepokorna, in si cer razumu, oziroma vesti in Bogu. To pa voljo neizmerno ponižuje. Volja nam je dana zato, da se ravna po pameti, po vesti, po božjih postavah. Le tako ima človek mir v sreči, če se pamet in volja ujemata, le tedaj je volja plemenita, če sledi vesti, le tedaj je odlična, če služi Bogu. Kajti potem je človek res nekaj zaupnik božji, če izvršuje njegovo voljo, ne pa kakor žival, ki sledi svojim strastem in slastem. Človek, ki svojo voljo uravnava po božji, je tudi v časti pri ljudeh in povsod spoštovan, človek brez trdne volje za dobro pa je zaničevan in nikoder upoštevan. Bodi torej razumne volje!

2. Volja je rada počasna in neodločna. Človek bi rad kaj dobrega storil, a se ne upa lotiti, omahuje, premišljevanje, odlašanje, in končno tudi odloži. To pa je silno napačno. Treba je tvegati, volja mora biti gibčna in urna; kar se mora zgoditi, tega se ne sme nikoli odložiti! Bodi torej odločen!

3. Najhujše pa je, da volja ni rada vstrajna, in vendar je vstrajnost

človeku najbolj potrebna. Vstrajnosti je treba, če hočeš kaj velikega napraviti, če hočeš kak lep in visok načrt izpeljati, vstrajati pa je zlasti treba, če hočeš prenašati težave vsakdanjega življenja. Ni vsakemu dano, lotiti se velikih reči, vsak pa mora trpeti, premagovati dan na dan zoprnosti in se mora vaditi v potrpljenju. Človek mora zvesto izpolnjevati svoje vsakdanje dolžnosti, boriti se zoper malenkostne ljudi, krotiti svojo jezo in nezadovoljnost, varovati se sebičnosti, požirati kapljice grenkobe, ki nam jih življenje dan na dan rosi na dušo. Za to pa je treba vstrajnosti. Ne smemo omagati, ne se udajati žalosti, obupanosti in mrkosti. Bodimo vstrajni!

Kdor tako v sebi vzgoji razumno, odločno in vstrajno voljo, ta je na prvi poti do značajnosti.

Kako je treba voljo vzgajati.

Prvo sredstvo za pravo vzgojo trdne volje so jasna in prava načela. Načela so kakor zvezde v temni noči, ki ne ugasnejo, tudi če pretijo valovi vse pogoltniti. Tisti, ki je brez načel, nima tudi trdne volje, marveč dela le to in tako, kar in kakor mu drugi pravijo, da se od vsakega pregovoriti, podkupiti in premotiti; danes misli in dela tako, jutri pa drugače. Zato, če hočeš biti trdne volje, glej, da boš imel pred vsem trdna načela, zlasti v verskem oziru.

Drugo sredstvo za pravo vzgojo trdne volje je red. Kdor ima trdna načela, bo vse svoje delovanje tudi uredil, bo vsako stvar storil ob pravem času, in s tem se veliko stori za vzgojo volje. Ob pravem času je treba delati, ob pravem času udati se počitku, ob pravem času moliti. Vsak človek mora imeti svoj dnevni red. Kdor se po tem ravna, ne bo izgubljal po nepotrebnem času, ne bo lenaril, ne bo brez namena letal okoli, vse začel, a nič končal. Če se boš pri vsaki stvari ravnal po določenem redu, boš zadovoljen, miren in imel veselje do

dela. To pa bo zelo okrepilo tvojo voljo.

Tretje sredstvo za vzgojo trdne volje je *p r e m a g o v a n j e* samega sebe. Človek mora zatirati v sebi svoja slabost nagnenja, se mora celo svoje življenje takorekoč sam zoper sebe bojevati. Ta boj je seveda težaven; vendar pa imamo veliko sredstev, da ga lahko izvajujemo častno. Eno tako sredstvo je to, da se človek dobrega *n a v a d i*. Navada je železna srajca. Navadi se dobrih stvari, navadi se lepih besed, čednega obnašanja, plemenitih misli, pa ti bo potem zelo lahko premagovati strasti, ki te k slabemu mikajo. Skratka: *l j u b i* dobro in *i m e j* veselje nad čednostjo, potem boš tudi lahko čedno živel. Najlažje se to začne pri otroku. Drugo sredstvo pa so *m o l i t e v i n z a k r a m e n t i*. Moli vsak dan, če ne veliko, pa prisrčno; moli redno, jutranje in večerne molitve in molitve pred jedjo ne zanemari nikoli. Kar se tiče zakramentov, se navadi iti k spovedi in potem k sv. obhajilu, vsaj vedno takrat, ko te teži smrtni greh. Tisti, ki gre le enkrat na leto k spovedi, ni pravi kristjan, ker gotovo tudi takrat ne gre posebno rad.

Poglavitno pa je, da hočemo vzgojiti v sebi trdno voljo, da se učimo *h o t e t i*! Moramo hoteti, resno hoteti! Vse vzgajamo radi, posebno naš razum, le volje nočemo. Zakaj ne? Poskušajmo vsak dan zvesto izpolnjevati svoje dolžnosti, držati se določenega reda, premagovati skušnjave; skušajmo hoteti ravno takrat, ko se srce zoper to najbolj upira, pa bo šlo. Postanimo možje, ne zopet otroci! Polno velikih otrok vidimo danes, malo trdih in jeklenih mož. Zato pa dandanes ljudje niso srečni in zadovoljni. Vsi so mehkužni, sebični, vihravi.

Mi pa bodimo nesebični, velikodušni, odločni. To pa bo šlo le, če bomo res hoteli, če si bomo prizadevali hoteti. Potem pa bomo tudi res možje, katerih beseda bo povsod veljala, se bomo za dobro stvar vedno znali posta-

viti in ne bomo odnehali, dokler ne dosežemo, kar smo se namenili.

Slovenski mladenič in dekle, pomni: prav živeti se pravi *p r a v h o t e t i*!

Nekaj za vojaške novince.

Prosim slavno uredništvo, naj blagovoli ta dopis sprejeti v svoj cenjeni list, v premislek in pouk vsem vojaškim novincem, kakor vsem slovenskim mladeničem, ki zapustijo svojo rojstno hišo in si iščejo zaslužbe med tujim svetom.

Prva stvar, ki je vsakemu slov. mladeniču neobhodno potrebna, je: ostani zvest katoliški veri. — Z žalostjo se namreč večkrat opazi, da mladina, ki pride med tuji svet, zataji svojo vero in se obnaša velikokrat slabejše kakor nevernik, in ravno pri vojaki se to lahko večkrat opazuje. Pa predragi mi tovariši, to je zelo napačno; tisti, ki nima vere v Boga, gotovo ne bo vestno izpolnjeval svojih dolžnosti, in ravno tak je sposoben izpeljati vsakšno, tudi najgršo hudobijo. Tudi vojaku je potrebno krščansko življenje, ker pri vojaki si večkrat v smrtni nevarnosti, posebno kateri pride k takemu polku, kakor jaz s svojimi tovariši, ki moramo hoditi po najvišjem gorovju, kjer lahko vsako minuto zdrsnesh v prepad. Torej, dragi mi novinci, prvo kar vam priporočam, je: ne pozabi na Boga. Drugo kar Vam hočem položiti na srce je: bodi zvest cesarju, slovenski domovini, svojemu maternemu jeziku. Pregovor pravi: »kdor ni zvest Bogu, tudi ni zvest cesarju.« Kako resnične so te besede, žalibog lahko opazuješ vsak dan pri vojaki. Kateri nima več nobene vere v Boga, on prelomi tudi hitro cesarju dano prisego, neče izpolnjevati vojaških dolžnosti in se raji kot begunec poda v tujo državo ali si sam konča svoje življenje. Veliko je tudi takšnih, ki se malo priučijo drugega jezika, pozabijo na svojo domovino, ter se potem z drugim spačenim jezikom klatijo po svetu, s trebuhom za kruhom, stariši se pa morajo doma sami truditi s težkim delom. Dobro je, če se priučiš drugega jezika, ali sramota je za mla-

deniča, kateri zamuje potem svoj mili materinski, slovenski jezik. Slovenec je lahko vesel, da ima tako bistro glavo, zato pa ne sme svojega jezika zaničevati.

Tretja zelo važna reč, katero vam priporočam, je ta; poišči si poštenega prijatelja. Pregovor pravi: »povej mi, s kom občuješ, in jaz ti bom povedal, kdo si!« Slaba je za mladeniča, kateri si doma poišče slabega tovariša, slabše je za onega, kateri je v tujini, še veliko slabše je za tistega, ki se pri vojaki poda v slabo družbo. Koliko mladeničev gre z naše slovenske domovine nepokvarjenih v svet, a ko se zopet vrnejo, so pravi izvržek med mladino. Kaj je temu krivo? Slaba tovaršija, v katero so zašli, kjer so jim izprijeni ljudje iztrgali iz srca vsak dober čut, sveto vero, spoštovanje do svoje lastne zemlje, spoštovanje do duhovnikov in najlepši kras mladeniča, namreč sveto nedolžnost. Zatorej vas opozarjam, slovenski mladeniči, kateri greste med tuji svet in kateri pridete sedaj k vojakom, ne verjamite tem, kateri se vam laskajo tako dolgo, dokler vas ne zapeljejo, potem, ko si enkrat nesrečen, pa te zapustijo. Koliko slabih posledic stori slaba družba pri vojaki, ve le tisti, kateri je že nosil vojaško suknjo. So tudi pri vojaki pošteni mladeniči, ki ne pozabijo v svoji težavni službi na Boga in svojo domovino, združi se s temi in ne bo ti žal, ako boš ubogal pisateljeve besede.

Četrto, kar je za vojaka zelo velikega pomena, je: spoštuj svoje višje in bodi zvest v svoji službi! Žalostno je, da nekateri fant, kateri je že poprej mogoče malo pogledal po svetu in se je mogoče naučil kaj olike od slabih tovarišev, misli, da on več ve, kakor njegovi višji, ter neče izpolnjevati njihovih povelj in si s tem nakoplje velike kazni. In ravno ti, kateri so zmiraj v kazni, pravijo, da tisti, kateri ni nič v zaporu, ni nikakšen vojak. Pa jaz še ne vem za nobenega, da bi imel več poštenja pri svojih višjih, kateri je zmirom v zaporu, ampak ravno ta ima poštenje, kateri si upa pri vojaki brez kazni služiti. Torej, dragi mladeniči

tovariši, kateri pridete kmalu pod orožje, sklenite trdno, da bodete svoja vojaška leta služili pošteno in vestno izpolnjevali najtežja povelja, da bomo imeli čast pri svojih višjih v korist domovini in slovenskemu narodu.

Peta zelo važna stvar, katera se žalibog tudi pri vojaki dogodi, je nesrečno pijančevanje! V kolike nesreče pripelje pijančevanje mladeniče izven vojaščine, še bolj v velike nesreče pripelje alkohol mladeniče pri vojaki. Večkrat dobi kateri mogoče od starišev težko prislužene kronce, si vzame svoje tovariše in v par urah so te kronce proč, potem ima težko glavo, večkrat pride do tepenja in nazadnje ima seveda zopet zapor. Kakor pripelje alkohol izven vojaščine mladeniče do najvišjih kazni, še do veliko večjih kazni te pripelje pri vojaki. — — —

Potem še priporočam, berite tudi pri vojaki radi dobre knjige in časnike. Vsak izmed vas ima mogoče doma tovariša, ki ti bo rad naročil časnik ali pa poprosi v tej zadevi svojega domačega dušnega pastirja, kateri ti bodo radevolje naročili kak časnik. Lahko pa si jih tudi več skupaj naroči, vsak da par grošev in že je časnik tukaj. O kako radi čitajo fantje časnike, sem se prepričal sam, ko že težko pričakujemo dneva, ko zvemo novice iz svoje domovine. In ravno časnik ali knjiga te mogoče večkrat odvrne od kakšne neumnosti, zraven se pa zmirom naučiš kaj koristnega za prihodnost.

Dragi mi mladeniči, še na eno vas moram spomniti, ko se namreč fantje pripravljajo za odhod k vojakom, se velikokrat prigodi, da poprej že cel teden popivajo in hodijo okrog z glasnim krikom in čisto zdijviani. S takšnim obnašanjem še zadnje dni žalijo svoje stariše in tudi drugo mirno ljudstvo, nobeden pa ne pomisli, da dela s takšnim obnašanjem sramoto starišem, rodbini, občini in celemu slovenskemu narodu. Torej dragi mi mladeniči, novinci, pripravite se dobro za svoj prihodnji stan in sklenite, da hočete zvesto služiti v svojem vojaškem stanu. Kateri se bo ravnal po tem navodilu, mu tudi žal ne bo. Mi slovenski mla-

deniči moramo gledati na to, da bomo delali čast vojaštvu, čast slovenskemu narodu in slovenski domovini. — — —
Sedaj še Vam pošljem pozdrav,

kakor tudi pozdrav vseh mojih tovarišev iz visokih koroških planin, katere pa kmalu zapustimo in se vrnemo na zeleno Stajersko. Na zdar!

Zabava.

Mladenič iz Nise.

(Konec.)

Šesto poglavje.

Apostol najde izgubljeno ovco.

V neizmerni boli opazuje Teofil srečna brata in na tihem si obriše solze, ki so se mu vdrle po bledem licu. Šele Cozim ga vzdrami, ko ga vpraša, rekoč:

„Kaj naj storim z onim starcem?“

Teofil pomišlja nekoliko časa, nato pa reče s tresočim glasom:

„Naj pride! Kakor hitro se približa, mi daš znamenje z rogom — enkrat — dvakrat — in v tretje se odstrani ti in vsi tovariši. Nobeden se mi ni-
ma prikazati, dokler ne dam znamenja.“

Cozim odide ter gre proti isti smeri, kjer ga je pričakoval starček. Ostali tovariši pa izginejo v temnem gozdu.

Teofil ostane sam.

„Nekaj pretresa moje dušo,“ si govori na tihem, — „nekaj skrivnostnega občutim tu notri v svojem srcu.“

Pri teh besedah se zavije v haljo — in izgine v svojo jamo.

Črez nekaj časa se že prikaže Cozim. Za njim pa stopa počasi častitljiv starček z deklico — apostol Janez in Lojda, sestra nesrečnega Teofila. Le počasi in z največjo težavo sledi Janez roparju. Pa premaguje se, saj ve, da gre nasproti zlatemu upu, ki se ima uresničiti.

„Tu torej?“ vpraša Janez s tresočim glasom in se ustavi pred Teofilovo jamo.

„Da!“ reče Cozim ter zatrobi prvokrat v rog.

„Lojda!“ reče Janez, „tu-le v grmovju se skrij in moli na tihem. Potem, če te pokličem po imenu —“.

„Te že umem, dobri oče,“ odvrne Lojda ter se skrije v bližnji grm.

Ropar zatrobi drugič.

Apostol sede na rušnato klop in vzdihne globoko, rekoč:

„Oh moje noge se mi tresejo. Tu si hočem malo odpočiti!“

Cozim da v tretje z rogom znamenje in zbeži.

Apostol pa sklene roke v molitev, obrne oči proti nebu in začne moliti:

„Moj Gospod in učenik! Tu je trenotek. Pokaži mi svojo ljubezen, kakor si mi jo kazal takrat, ko sem slonel na tvojih svetih prsih.“

Sveta tišina nastane. Nobenega glasu nikjer. Nobeno listje in drevje ne zašušti, nobenega ptičjega glasu nikjer — vse mirno in tiho. Kar se pokaže iz jame temna postava, z rjavo čepico na glavi, zavita v rdeč plašč — bil je Teofil. Stopi korak naprej, pogleda okoli sebe, — še en korak in zagleda starčka.

„Ha!“ zakriči in zbeži nazaj k jami.

Janez ga zagleda ter zavpije za njim:

„Teofil, moj sin, Teofil.“

Globoko pretrese ta mili glas Teofila, tako, da ne gre v jamo.

„Tu sem!“ odvrne z močnim upanja polnim glasom.

Apostol stegne roko proti njemu, rekoč:

„Moj sin, Teofil! Ne beži pred starim očetom!“

Pri teh besedah poskusi vstati, da bi mu šel nasproti. Toda ne gre.

„Ne morem vstati,“ zaječi žalostno, „noge so preslabe.“

Te besede sežejo mladeniču do dna duše. Stopi en korak bližje. Ko to Janez opazi, ga začne iz nova prositi:

„Teofil, usliši me! Roke, ki so te vedno tako rade blagoslavliale, te žele objeti. Sree, ki je gorelo vedno za

tebe, hrepeni po tebi. Pridi k meni, Teofil moj!“

Pri teh besedah vrže Teofil proč svojo čepico, plašč, rog in meč in stopi pred Janeza v tisti obleki, v kateri je bil takrat, ko ga je Janez odkupil.

Dolgo stoji nepremično ter se ne gane z mesta. Janez začne jokati: „Oh noče me slišati!“ Pri teh besedah povzdigne oči kvišku in moli:

„Moj Gospod! Podari mi za trenotek svoj glas!“

„Teofil!“

Mladenič bojuje notranji boj. Na eni strani prokletstvo škofovo, na drugi ljubezen velikega apostola.

„Ha!“ zakriči v neizmerni boli. — „Zemlja odpri se ter požri tega črva, ki se zvija tukaj v bolečinah.“

Pri teh besedah stopi nazaj k svojim jami.

Apostol ne odneha. Še enkrat povzdigne mogočno svoj glas, rekoč:

„Ne grem od tebe brez tebe! Ne smem brez Teofila k svojemu Gospodu. Teofil usmili se me!“

Te besede presunejo mladeniča — boj je bil dobojevan, zmaga dobljena. Pade na kolena ter se bliža apostolu, objame njegove svete noge in začne milo jokati. Apostol se skloni k njemu, rekoč:

„Ne tako, Teofil, ne tako! Na moje roke, v moje naročje.“

Teofil vstane ter z besedo „Janez“ se vrže apostolu v naročje. Bil je to trenotek največje radosti in blaženosti za ti dve srečni duši, ki sta se našli po dolgem času.

Teofil nato pade zopet na kolena, rekoč:

„Apostol Gospodov, mi odpustiš?“

„Ne vprašuj, moj sin,“ mu odvrne Janez z milim glasom. — „Zdaj te imam zopet, moj sin — vse je pozabljeno.“

Nato zakliče: „Lojda!“

Lojda prihiti in s klicem: „Moj brat“, se vrže Teofilu v naročje. Oba jokata solze radosti in veselja.

Nato poklekne Janez. Lojda na njegovo levo, Teofil na desno. Apostol začne moliti:

„Ti moj Gospod, ki si sam ljubezen, — si uslišal mojo molitev. Zahvaljujem Te. Zdaj sem z veseljem pripravljen, kadar me pokličeš. Moje delo je dopolnjeno. Zahvaljujem Te!“

Pri teh besedah vstane, opiraje se na palico, ki mu jo je dala Lojda, in reče:

„Zdaj pa, otroka moja, pojdimo domov v Niso!“

Teofil pomišlja nekaj časa. Nato vzame rog in zatrobi. Hipoma stoje pred njim roparji.

„Moj oče!“ reče žalostno Teofil — prisega me veže na te tovariše.“

Janez jih pogleda z nepopisno milobo ter reče:

„Vsi smo eno v ljubezni Kristusovi. Pojdite tudi vi z nami. V imenu svojega Gospoda vam zagotovim usmiljenje in odpusčenje.“

Roparji padejo na kolena, jokajo in se prisrčno zahvaljujejo apostolu.

„Torej pojdimo!“ reče prijazno Janez.

Ginljiv prizor je bil. Apostol s potno palico naprej, za njim Teofil in Lojda in zadaj sledijo svojemu ljubemu voglavarju zvesti tovariši-roparji. Solnce pa je obsevalo s svojimi zlatimi žarki to malo četico srečnih potnikov.

Sedmo poglavje.

J u d i n j a.

Tisti večer, ko je odšel apostol Janez v nisejske gozde iskat Teofila, — zapusti tudi Rebeka svoj dom ter hiti proti molivnici, kjer so se zbrali pobožni kristjani. Pajčolan ji je pokrival lice, da bi je nihče ne spoznal. Vrata najde odprta. Ta so bila vedno odprta, da je lahko našlo izmučeno srce vsak čas tolažbo, mir, oni dušni mir, ki ga vlija v srce človeku le On, ki sprejema v tej božji hiši molitve gorečih vernikov.

„Nobene žive duše,“ zašepeta v svetem strahu Rebeka in stopi na sredo molivnice.

„Nobene duše. Sveta tišina. Tu torej vlada oni skrivnostni, veliki Jehova, kakor ga nazivljejo Judi. Ne po-

znam ga, toda čutim, čutim globoko v srcu njegovo bližino.“

V ponižni vdanosti pade na kolena. V tem hipu jo iznenadi Izak, njen oče. Videl jo je, ko je odhajala z doma in šel tiho za njo.

„Moj otrok, kaj delaš tu?“ jo vpraša oče z boleznim glasom.

„Molim!“ odvrne Rebeka z milim in boječim glasom.

„O Bog mojih očetov, kaj moram videti na lastnem otroku,“ vzdihne žalostno Izak.

„Rebeka, ti govoriš v blaznosti, kaj ne?“

Pri teh besedah vstane deklica, pogleda Izaka in reče:

„Torej hočem tudi na tem mestu čakati ozdravitve.“

„Oj, da bi me bila takrat usmrtila kača — oj, da ne bi ti nikdar videla onega mladeniča!“

„Resnico govoriš,“ odvrne Rebeka s solzami v očeh, „če bi tega ne bilo, bi bil zdaj on srečen, ne bi iskal zavetja tam v strašnih nisejskih gozdovih —“.

Izak prime hčerko za roko, rekoč: „Pojdiva Rebeka od tod, pojdiva —!“

„K njemu!“ zašepeta Rebeka. „Domov, domov, otrok moj!“ jo tolaži Izak.

„Kje sem doma?“ ga vpraša boječe Rebeka.

Kakor strela, zadenejo te strašne besede Izaka v srce.

„O Bog, svojega očeta si zatajila, svoj dom!“

„Oče?“ vpraša Rebeka in ga milo pogleda v oči — „si ti moj pravi oče? Dojnica mi je pravila, da nisi.“

„Nesrečni dan! Moralo je priti!“ zakriči Izak ter z naglimi koraki zapusti molivnico.

Žalostno gleda za njim Rebeka ter nalaino zašepete s solzami v očeh:

„Nesrečnež! Ta dan je tebi v nesrečo, meni pa v veselje.“

Nato poklekne še enkrat in moli goreče. V srcu pa ji znova vzklije zlato upanje.

Črez nekaj časa vstopi dijakonja

Hipomena v molivnico. Kako se začudi, ko zagleda Judinjo, zatopljeno v pobožno molitev. Naglo pristopi k njej ter jo vpraša:

„Rebeka, ti v naši molivnici?“

Uboga deklica se prestraši ter jo prične boječe prositi:

„Prosim te ponižno, naj bom tu.“

„Kaj pa misliš?“ jo vpraša radovedno Hipomena in jo prime za roko.

„Oh, prosim te, naj bom tu! Saj je dovolj prostora. Hočem počakati škofa.“

„To se lahko hitro zgodi,“ reče Hipomena ter hiti iz dvorane.

Rebeka poklekne in boječe vzdihne:

„Kaj naj začnem, kadar pride škof? Kako sem bila poprej pogumna — in zdaj? Svoje oči in roke povzdignem k Tebi, o Bog. Trdno zaupam, da uslišiš tudi ubogo Judinjo.“

Ko to moli, že pride Epafrej v molivnico, pristopi k njej in jo nagovori prijazno:

„Ti si hči Izaka, bogatega Juda?“

„Ne!“ odgovori odločno Rebeka.

„Čudno,“ odgovori škof. „Razloži mi to stvar natančneje!“

„Če me hočeš poslušati, prav rada:

Že so minuli trije meseci, odkar sem ti izpovedala, da je mladenič, ki je rešil življenje mojemu očetu, nedolžen, — jaz pa sem grešnica, ki zaslužim kazen. Toda, oh, Teofil je zbežal — v mojo žalost — tvojo, škof, in v žalost vseh vernikov v Nisi. Od tistega časa ni bilo več miru v moji duši. Vedno bolj in bolj je rastlo hrepenenje po občini, po vaši veri. — Danes zgodaj zjutraj pa razodenem dojnici, ki je bila od moje zorne mladosti pri tem Judu, skrivnost svojega srca in hrepenenje po Križanem. Od veselja ona zajoka in me objame, rekoč: „Moj otrok, zdaj ti moram razodeti. Izak ni tvoj oče. Ker je bil brez otrok, te je ugrabil in te izročil kot majhno dete v mojo skrb in varstvo. Tvoji starši so doma v Efezu in so bili Nazarejci. Ta zlati križ, v katerem je vsekano ime tvoje matere, je priča, da govorim resnico.“

Po teh besedah da Rebeka škofu križec.

„Dora iz Eleza — tvoja mati!“ se začudi škof.

„To je mati mladeniča Teofila.“

Rebeka se strese pri tej čudni novici. Jokaje vzdihne:

„Teofil, moj brat — tebe smem rada imeti?“

„Da, smeš ga,“ reče Epafrej.

„Zakaj jokaš, Rebeka?“

„Oh, odpusti mi to žalost! Hči Juda Izaka je, ki joče.“

„Otrok moj! Razumem te!“

Nato položi svoje roke na njeno glavo in jo blagoslovi v imenu Gospodovem.

„Zdaj je vse dobro,“ reče s smehljajočim obrazom Rebeka ter pristopi k oknu dvorane in pogleda hrepeneče tje v daljne nisejske gozde.

Osmo poglavje.

Veseljje v Gospodu in koncu.

Potnika Lizija in Timotej vstopita v dvorano. Epafrej jih prijazno pozdravi in vpraša radovedno:

„Že prinašata novico o vrnitvi apostolovi?“

„Žalibog še ne!“ vzdihne Timotej.

„Tudi o svojih dveh sinovih ne vem ničesar,“ reče Lizija s solzami v očeh. „Šla sva do roba gozda — toda grozna tema naju je tako prestrašila, da sva se vrnila.“

Epafrej povzdigne pri teh besedah oči k nebu, sklene svoje roke in reče z zaupljivim glasom:

„Gospod bo varoval svojega ljubljenca, da se mu ničesa hudega ne pri-
godi.“

Črez nekaj časa prideta v molivnico Filemon in Erast, trgovec iz Irene. Veselje se bere Filemonu na obrazu. Ob njegovi strani je stal neki tujec; ki ga predstavi škofu z besedami: „Ta-le tujec ti prinese veselo novico.“

Začudeno ga pogleda Epafrej in vpraša:

„Nisi ti kupec, Likon, ki trži s sužnji?“

„Da!“ — odvrne Likon. — „Žali-

bog sem imel ta posel. Od onega časa pa, odkar mi je govoril v srce tako prisrčno oni častitljivi starček, sem pustil to kupčijo.“

„Gotovo ga nisi poznal!“ reče škof, — „bil je apostol Janez.“

„Pred kratkim,“ začne Likon — „sem zvedel za ime in se spomnil na one tolažilne besede, ki mi jih je rekel:

„Upam, da se zopet snideva.“

Njegovo upanje in moje hrepene-
nje je bilo uslišano. Pred dobro uro sem ga videl v oni gozdni kotlini, kjer se križata pota.

„Ti si ga videl?“ vprašajo začudeno vsi navzoči. Med tem pride v molivnico tudi Teag.

„Pripoveduj nam natančneje,“ ga prosi Epafrej. Likon začne:

„Apostol je sedel na skali in počival. Pri njegovih nogah je sedel isti mladenič, ki sem ga dal apostolu na njegovo sveto besedo. Spominjam se še dobro imena: Teofil. Ob njegovi strani je bila sestra Teofilova, Lojda po imenu, nekda tudi moja sužnja. Ta mladenič je ravno pripovedoval s solzami v očeh, kako ga je zapeljal k begu neki ud občine, Teag po imenu —“ Epafrej se pri tem imenu zgane in pokliče Teaga. Teag postane blede, trese se po vsem životu. Ko pristopi k škofu, se obrne Epafrej k Likonu, rekoč:

„Nadaljuj svoje pripovedovanje!“
Likon nadaljuje:

„Nato sem zvedel, kako je obžaloval Teofil svoj beg, kako ga je bolelo, da je zapustil škofa in občino. Sklenil je, da se vrne in prosi škofa na kolenih odpuščanja. Toda zopet se je priplazil Teag do njega, da bi mu oznanal škofovo prokletstvo —“

Pri teh besedah da Epafrej Likonu zopet znamenje, da naj počaka.

„Teag!“ reče Epafrej — „ne bom obsodil jaz tvoje hudobije, to bo storil apostol, ko pride. Odstrani se!“

V obupnosti se vrže Teag pred noge Epafreja, toda zopet vstane in zbeži iz molivnice.

Likon pa nadaljuje, rekoč:

„To prokletstvo škofovo — tako je naprej pravil mladenič apostolu — je dalo povod, da sem postal poglavar roparjev. — Pri teh besedah je pritisnil Janez k sebi Teofila, rekoč:

„Vse je proč! Hvala Gospodu! Amen.“

Nato se vzdigne, sicer težko, toda z veseljem. Štirje možje so šli naprej, eden vzadaj. — Jaz sem takoj pristopil k apostolu. Hitro me je spoznal in smehljajoč rekel: Likon! Pojdi naprej v Niso in naznani moj prihod.“

Ko Likon konča, pristopi Erast iz Irene k škofu, rekoč:

„Dovoli mi, gospod, da tudi jaz pričakujem tu apostola. Oj koliko lepega mi je pravila o njem Lojda. Moje srce hrepeni po njegovi veri.“

Epafrėj ga prime za roke in objame s solzami v očeh. Filemon pa naroči, da naj pokliče vernike, da v skupni molitvi pričakujejo Janeza. Tu je klečala tudi Rebeka, na njeni strani Hipomena.

Zadnje žarke pošilja solnce na zemljo, ko vstopi v dvorano apostol s svojim spremstvom. V sredi se ustavi, pogleda na okoli in blagoslovi vse navzoče. Nato se obrne k Epafrėj, rekoč:

„Epafrėj! Pozdravljam te z besedami našega Gospoda in učenika, ki jih je govoril v zadnjih zdihljajih na križu: Dopolnjeno je! Tu ti dam nazaj, kar si izgubil. Ohrani ta zaklad, ki sem ga s težavo zopet našel. Glej, da daš čistega v roke nebeškega Učenika, kjer se vsi vidimo.“

Pri tem prizoru joka vsa občina. Epafrėj pa prime za roko mladeniča, rekoč s solzami v očeh:

„Teofil! Pridi k meni, pridi!“

Janez razprostre nad njim svoje svete roke in moli na glas:

„Gospod in učenik, glej doli —“

„In blagoslovi mojega brata Teofila!“ zadoni od strani mil klic. V tem hipu je bila Rebeka že v Teofilovem naročju. Vsi se začudijo. Toda Epafrėj razloži vso stvar in pokaže zlati križec z imenom: Dora iz Eleza.

„Je mogoče, Rebeka!“ zakliče Teo-

fil — „moja ljubezen do tebe je bila opravičena.“

„Ti moja sestra!“ zakliče Lojda.

„Da, da, natanko se spominjam tvojega obraza.“

Nato se objamejo vsi trije ter dolgo časa jokajo solze veselja in bratske ljubezni.

„To je napravil Gospod!“ reče apostol in se obrne k roparju Parmenonu, rekoč:

„Da bo delo ljubezni našega Gospoda dopolnjeno — ste prosti. Vsi štirje roparji padejo na kolena in prosijo jokaje:

„Oh, usmilit se nas in vzemite nas v svojo občino!“

Janez blagoslovi vse, blagoslovi očeta Agatonovega — Lizija, blagoslovi Timoteja, Likona in Erasta. — Vsi so bili sprejeti med ude občine v Nisi.

V tem trenutku pa se obrnejo oči vseh k vratom molivnice. Teag je prišel, smrtno bled in po vsem životu se je tresel. Ko se priplazi do apostola, se vrže pred njega na kolena:

„Vklenite me v verige. Jaz sem ropar, ki sem ukradel apostolu ta dragocen zaklad. Za me ni več tolažbe, upanja in rešitve. Judež sem, ki je izdal svojega Gospoda. Vrzi me od sebe, Janez, ljubljenec Gospodov. Samo enkrat še dovoli, da s skesanim srcem izgovorim tvoje sveto ime: Janez. Potem pa me zavrzi, da v obupu vzamem konec.“

Globoko presunejo te besede srce apostola. V neizmerni boli gleda na zapeljivca, ki se je obupno vil pred njegovimi nogami. Nato pa reče z resnim, a vendar prijaznim glasom:

„Teag! Globoko si ranil moje očetovsko srce. Zasekal si mi krvavečo rano. Toda naš Gospod in učenik je obrnil vse na dobro. Vidim, da se kešaš. Vidim solze v tvojih očeh, solze pokore. Teag! Ne zavržem te. Ljubezen do Gospoda mi tega ne dopusti. Vstani!“

„Je mogoče? Smem?“ zakriči Teag in prime apostolov plašč. „Smem? Me ne zavržeš?“

„Podaj mi roko, Teag,“ reče apostol s tako milim glasom, da presune vse vernike.

„Teag, daj mi roko in poboljšaj se! Gospod s teboj!“

Epafrej in Teofil hitita k Teagu ter ga objameta v prisrčnem objemu. Vsa občina joka na glas.

Nato pogleda apostol še enkrat po vernikih in reče s slovesnim glasom:

„Otroci moji! Poslušajte zdaj moje zadnje besede. Na tem svetu vas ne bom videl več. Šteti so moji dnevi. Grem k svojemu in vašemu Gospodu. Samo eno zapoved vam dam: Ljubite se med seboj! Še enkrat rečem: Ljubite se!“

Pri teh besedah ne ostane suho nobeno oko.

In ko reče:

„Sprejmite zdaj moj zadnji blagoslov!“ pokleknejo vsi glasno ihtéči.

Apostol pa vzdigne svoje roke ter jih blagoslovi:

„Mir z vami! Mir našega Gospoda in učenika! Amen!“

„Amen!“ odgovori vsa občina z ihtenjem, ki noče nehati.

Ko se je zunaj poslavljalo večerno solnce od zemlje, je kipela iz src vernikov molitev k Vsemogočnemu za ljubljenega apostola Janeza.

K o n e c.

Stari cerkveni zgodovinar Evzebij nam poroča o mladeniču, ki ga je bil apostol Janez pridobil za sv. vero, ki je pa bil zašel med roparje in postal njihov glavar. A apostol ni odnehal prej, dokler ga ni spravil na pravo pot, kakor je opisano v predstoječi povesti: „Mladenič iz Nise“. Tu sprevidimo, koliko zla more storiti neizkušeni mladini zapeljivec z lažjo in obrekovanjem, vidimo pa tudi, kako božja Previdnost vse spletkarije sovražnikov obrača v korist in veselje svojih dragih.

Oj zeleni baldahin' . . .

Oj zeleni baldahin
in pod tabo ptičje petje,
mehki mah, duhteče cvetje,
rad, prerad se tu mudim.

Oj zeleni baldahin —
tu pod tabo je čarobno,
tu pod tabo je sladkobno,
tu le tu se razvedrim.

Oj zeleni baldahin, . . .
srce tukaj se mi širi,
tukaj duh se tožni vmiri, —
v krilo tvoje rad hitim!

Starogorski.

Na tujem

Moj duh hiti v daljave,
v domači dragi kraj,
v slovenske domovine
nezabni sladki raj!

Moj duh hiti v daljave,
v svoj mili rodni kraj,
pozdravlja cerkve bele,
vasi, polje in gaj.

Moj duh hiti v daljave,
v slovenski mili dom,
sporoča mu pozdrave:
»navek te ljubil bom!«

Brojan.

Pozdrav samoti.

Pozdravljena, célica mila,
kraj sreče, mirú,
iskreno se bova ljubila,
služila Bogú!

Zdaj spólnjene želje so moje
in mirno srcé . . .
Pripravljen na nove sem boje
do zmage sladké!

Brojan.

Deva Zala.

(Boginja sreče.)

V gaj je prišla deva zala
kakor angel iz neba,
cvetje v gaju je sejala
blagoslov nanj prósila.

Deva dalje je hitela
čez dole in čez gore;
a za njo pomlad cvetela,
kakor v gaju krasno je.

Na planini pa visoki
deva zopet postoji
in strmi nad svet široki,
ki prekrasno zdaj cveti.

¹ Baldahin = nebo.

A zamisli se globoko,
ko moj narod tam uzre,
naposled pa vzdigne roko
in v nebo oči upré:

Blagoslovi, oče večni,
narod mili, tebi vdan,
naj enkrat mu sije srečni,
že pomladni cvetni dan.

Slavček Novograjski.

Goljufan.

V tujino sem pred leti šel,
da srečo našel bi,
bogát potem domu prispel
gradove zidal si.

In zdaj domu pa vračam se,
Prepozno me svari,
velí prevarano srce:
v tujini sreče ni.

Slavček Novograjski.

Naš dom.

Le Te! moj mili dom,
ljubiti mora vsak,
jaz zvesta Ti ostala bom,
nosila bom Tvoj znak.

Če v tuje kraje se podam,
se želja mi zbudi:
najslejše bivati je tam,
Kjer dom naš mili si.

Tu bratje moji in sestré,
veselje vživajo,
ter čete hlabre se vrste,
naš dom varujejo.

Nikar od nas se ne podaj,
Ti sestra, mili brat,
če greš, pa kmal' nazaj,
povrni se k nam rad.

Tu rožce krasno cvetejo,
rod ptičji žvrgoli,
sestré nam vence spletaajo,
kjer dom naš dragi si.

Oklenimo tedaj zvesto,
le našega se doma,
ter zraven živimo lepo,
da se kesal' ne bomo.

Pepca S.

Kaj je novega po svetu?

Naši severni bratje Poljaki so od 14.—17. julija imeli veličastno slavnost, obhajali so 500 letnico slavne zmage, ki jo je dne 15. julija leta 1410 izvojeval proti nemškim križnikom poljski kralj Vladislav Jagelonski pri Grunwaldu. Junaškemu kralju so v Krakovem odkrili krasen spomenik, ki je gotovo eden najlepših v Avstriji. S Poljaki se je veselilo te obletnice vse slovanstvo, ker zmaga pri Grunwaldu je bila zmaga slovanstva nad nemštvom. Nemški križniki so z ognjem in mečem »spreobračali« ljudi h krščanski veri, v resnici pa so širili le nemško oblast. Slavnosti v Krakovem se je vdeležilo tudi več Slovencev in Hrvatov. — V Solnogradu se je od 15. do 22. julija vršil svetovni Marijanski shod. Preds. mu je prevzviš. lavantinski knezoškof. Sklenilo se je marsikaj koristnega za povzdigo Marijinega češčenja in verskega življenja. Shod je bil sijajna manifestacija katoliškega mišljenja; vdeležili so se ga poleg Nemcev Slovenci, Poljaki, Čehi, Italijani, Francozi, Madžari, Nizozemci in Španci.

Prihodnji Marijanski shod bo v Reimsu na Francoskem. — Na Hrvaškem je odstopil ban Tomašič, ker se ni mogel pogoditi s sedanjo večino hrvaških poslancev. — Na Španskem se po francoskem vzorcu nadaljuje gonja proti cerkvi, vendar se katoliško ljudstvo že dviga proti zlobnim nakanam liberalcev, ki so sedaj na vladi. Kralj podpira to gonjo, ker je celo pod vplivom svoje protestantske žene. Sicer pa Španiji preti prekucija, ki utegne pomesti s prestola samega kralja. — Med Turčijo in Grško še vedno preti vojska, bati se je, da tudi druge države posežejo vmes. Listi pišejo, da Rusija zbira čete na avstrijski meji ter utegne izbruhniti vojska med Rusijo in Avstrijo. — Na Nizozemskem so imeli volitve in je katoliška stranka zmagala proti liberalcem. — Kranjski deželni odbor je izdal na občine oster odlok proti plesom po krčmah, ki so največkrat vzrok pijančevanju in pobojem.

Orli.

Mariborski Orel. Naš telovadni Odsek se vedno lepše razvija. Sedaj šteje že 45 izvršujočih članov, ki hodijo pridno telovaditi. Telovadba se vrši vsak ponedeljek in četrtek zvečer. Vsako nedeljo popoldne se vrši redno predavanje ali pa izleti. Naš Orel je za naše razmere velike važnosti. V mesto pridejo razni obrtni in trgovski vajenci ter delavci, ki bi se drugače gotovo poizgubili v slabih družbah, če bi se ne pridružili Orlu. Opozarjamo vse tiste mladeniče ki pridejo v Maribor, ali stariše, ki pošiljajo sinove v mesto, da se obrnejo do »Orla«. Naš »Orel« se tudi pripravlja na otvoritev »Slov. doma« v Št. Ilju. Pri našem odseku izvršujemo sedaj tudi strogo disciplino; nergačev in takih ki sklepajo prijateljstvo s »Sokolie« ne rabimo. G. urednik pridite enkrat pogledat naše fante pri telovadbi.

Zveza telovadnih odsekov bo priredila letošnjo zimo v Mariboru tečaj za vaditelje Orlov. Tako se je sklenilo na obč. zboru S. K. S. Z. v Ljubljani.

Št. Jur ob Taboru. Kaj dela naš »Orel«? Sedaj poleti nima toliko telovadnih vaj, pač pa razne druge vaje, pevske, govorniške, deklamacijske, gledališke. Na predvečer slovan-skih apostolov so Orli zažgali po vseh hribih krese, spuščali rakete, streljali iz topičev. 10. julija so o priliki ustanovitve »Slov. Straže« uprizorili čarobno burko »Repoštev«, dopoldan pa se v kroju udeležili službe božje. Tudi ministrirala sta Orla v uniformi. — Zadnje mesece imamo tudi naraščaj. Do 20 dečkov prihaja ob nedeljah pred večernicami telovaditi. Oni in njihovi starši kažejo veliko vnemo za telovadbo, zlasti ker se ista v naši šoli ne poučuje.

Dekliški vrtec.

Šivilja in mladenke.

Zares lep si naš dekliški vrtec, a koristnejši še mnogo bolj za dekleta, ki željno vsrkavajo v sebe med, izlivajoč se iz dobrih nauk in blagih opominov, katere najdejo v tebi, zali vrtec. In tudi vsaki je dovoljen vstop, to tem no tako priobčiti svoje nazore, kakor važnejši, da sme priprosta deklica ravnučena vrtnarica, ki je vrtec tako lepo uravnala.

Marsikaj ste že, drage mladenke, razmotrivale v dekliškem vrtcu, osobito kuharica se mnogo trudi, pa o enem predmetu se je še malo pisalo, in to je šivanje.

Vsaka mladenka mora znati tudi nekoliko šivati, pravi naša Ognjeslava. Res, priporočila vredno, nekaj že zaradi tega, da lahko spoznavamo, da je tudi šiviljski stan težaven.

Večkrat slišim pritoževati se kako deklico: „Poglej, to obleko mi je šivilja čisto pokazila, nimam je rada, ker mi ni povoljno napravljena.“ A na njeni lepo izdelani obleki se pa ne kaže neizurjenost šivilj, pač pa njeņa nezadovoljnost, menda celo ošabnost.

To me je nagnilo, da sem se namenila nekoliko opisati položaj naših šivilj. Ni bogve kako prijeten šivilj-

ski stan. To mi bode gotovo pritrdila vsaka pametna deklica, oziroma žena. Težaven gotovo najbolj zaradi tega, ker tako težko kedaj napravi po volji naročeno obleko. In pa te mode! Skoro vsaki mesec druga! Ni potem čuda, če se šivilji včasih res kaj pokaži, ker v tem oziru so navadno dekleta sama kriva. Naroči si obleko po finem vzorcu, a obleka bi morala biti narejena na različne čudne mode, da sama ne ve kako. To je potem težava, kateri pa še navadno sledi zamera, zadrega in obrekovanje.

Drage mladenke, pokažimo, da znamo biti tudi ponižne. Priprosto napravljena mladenka bode gotovo pravila boljši vtis na razsodnega človeka, kakor pa našemljena, na videz — krasotica. Tudi večni Sodnik ne bode gledal na ostri sodbi, kakšne so bile naše obleke, le kaka bode naša duša.

Imejmo tudi nekoliko usmiljenja s šiviljo, saj ona se trudi dan na dan in dostikrat še pozno v noč, samo da ustreže naročnicam, in to ne v prosti naravi, temveč v kaki tesni sobici, kjer ji poteka njeno enolično življenje.

Pridružimo se ji nekoliko, da se zraven šivanja priučimo tudi potrpež-

ljivosti in zadovoljnosti, kajti iz teh dveh lastnosti izvira tretja, in to je ljuba ponižnost.

Težaven se ti morebiti zdi, ljuba deklica, moj nasvet, ali pomisli, da:

Če je delo še tako težko,
ne pust' mo ga vnemar;
poklical na plačilo bo,
nas večni Gospodar.

Zvonimira.

Kaj ti pravijo cvetlice? Če ti kdo podari knjigo, ti je pač ne podari zato, da bi gledala samo platnice, papir, občudovala črnilo in črke ali ogledovala samo podobe, ki so notri. Vrednost knjige obstoji marveč v tem, kaj knjiga pravi, plemenite misli, lepi nauki, pobožne molitve, to je, kar daje vrednost knjigi. Tudi otrok gleda podobe in ma ugajajo, a drugače gleda podobe odrasel, razumen človek, on gleda pred vsem na to, kaj podoba pomeni. Taka odprta knjiga je tudi svet, v katerem živimo. Veličastni hribi in doline, ravno polje in širno morje, pisani travniki in zelene šume, vse ima svoj jezik. Vse stvari hvalijo Boga in oznanjujejo njegovo veličastvo, pravi sv. Avgustin. Uči se brati iz velike knjige božje narave; svet, ki nas obdaja, je za nas šola, stvari nam naj vzbujajo lepe misli in nežne občutke v srcu.

Ustavimo se za danes pri naših ljubljjenkah, domačih cveticah. Kakšno bi moralo biti srce, ki bi se ne razveselilo ob pogledu na cvetlice? Naj je še hišica tako majhna, siromašna in od starosti pokvečena, če na oknih opaziš pisane cvetlice, dobi čisto drugo podobo. Kar so svetle zvezdice na nebeškem oboku, to so cvetlice na zemeljski krogli. V življenju svetnikov večkrat beremo, da so bili prijatelji cvetic. Sv. Frančišek Asiški jih je imenoval svoje ljube sestrice; o sv. Elizabeti, portugalski kraljici, se pripoveduje, da so cvetlice ob potu pripogibale glavo, ko so svetnico nesli k pogrebu. Sv. Roza Limanska je vsako soboto okrasila podobo Marijino s cveticami in na njenem vrtiču nikdar ni zmanjkalo cvetic.

Kakor cvetlice dajejo od sebe prijetno vonjavo, tako razodevajo tudi neskončno lepoto, modrost in dobroto

božjo, zato imajo, kakor dišeče kadilo, tudi cvetlice svoj prostor pri službi božji.

Cvetlice, ki rastejo na tvojih oknih in na tvojem vrtiču, so znamenje čistega prisrčnega veselja. Bog hoče, da mu z veselim srcem služimo; godrnjavi, čmerni ljudje so v nadlogo sebi in drugim, pa žalijo tudi Boga. Pravo prisrčno veselje pa ni zamenjati z razuzdanim. Ljudje imajo dandanes pač mnogo razveseljevanja pa malo veselja; v pijančevanju, vlačugarstvu, v divjem in nesramnem vpitju ni pravo veselje, ampak to je le v nedolžnem srcu doma. In cvetlice s svojo lepoto so znamenje nedolžnosti, čistosti, svetosti. Kadar tedaj sadiš ali zalivaš cvetlice, poslušaj, kaj ti govorijo. Je-li tvoje mlado srce podobno veseli, lepo razviti cvetlici?

Cvetlica se razvija vedno naprej; vsadiš majhno rastlinico, pa ti sčasoma naraste cel grm, moraš jo presaditi v nov lonec ali pa na gredo. Tako tudi ti napreduj v vsem dobrem, da te, če si za to poklicana, nebeški vrtnar presadi v drug stan, v zakonski stan. Pride jesenski in zimski čas in rožice uvehnejo. S pesnikom moraš vzdihniti tudi ti: »Kje so moje rožice, pisane in bele?« Cvetlice ti dajejo tudi resen opomin, kako minljivo je vse na svetu; kakor cvetlica vzklije, se razcvete, pa zopet uvehne, tako je tudi z našim življenjem. Kakor cvetlica poraste pa jo pohodijo, tako pravi o človeku pravični Job. Ko prisije toplo spomladansko solnce, se pa zopet vse obudi. Tako nas cvetlice spominjajo tudi onega velikega dneva, ko se bo prikazalo večno »solnce pravice«, ko bo prišel Sodnik živih in mrtvih. n kakor spomladanske cvetlice pomolijo svoje pisane glavice iz zemlje, tako bomo tudi mi vstali k novemu življenju. Bodite, deklice krščanske, v sedanjem življenju rožice v božjem vrtu, da boste takrat presajene v nebeške vrtove.

Dobra gospodinja. Danes nekaj o zabeli in masti. Grajati moram posebno navado, da se na kmetih večinoma le uporablja stara, že žarka mast, medtem, ko se dobra sveža, sladka shranjuje za prihodnje leto. Na ta način

se ne vživa nikdar okusne, zdrave masti. Varčnost in previdnost sta res lepi lastnosti gospodinje, a tu nista popolnoma na pravem mestu. Če imaš odveč masti, prodaj jo! — Za denar dobiš v slučaju potrebe — drugo leto dobro svežo mast, in ne bo ti treba kuhati s pokvarjeno, zdravju škodljivo neokusno mastjo.

Ponašati se v tem, da se prihranjuje mast za leta naprej, je brezpomembno neumno bahanje, ki v sedanjem času, ko se za denar vedno lahko vse dobi, nima več smisla. V zdravstvenem oziru pa je uporaba take stare masti in za bele naravnoč neodpušljivo ravnanje. Torej tudi tozadevno bi svetovala premisleka stara kuharica.

Društveni glasnik.

Sv. Jurij ob Taboru. Vkljub grdemu vremenu se je slavnost naše Dekliške zveze dne 3. julija obnesla izvrstno. Prostori so bili polni domačinov, bližnjih in daljnih gostov, celo iz Nazarja in Petrovč. Kdo bi pa tudi ne žele slišati krasnih pesmi, kakor sta Ferjancičevi »Morje« in »Rožmarine«, lepega govora o ženskem delu, ognjevito deklamirane Dekliške budnice in resno-poučne igre »Večna mladost in večna lepota«, ki nas je predstavila v prve krščanske čase. Tako je mlada Dekl. zveza pokazala svojo življenjsko moč.

Negova. Zalni venček na grob pok. Nežike. Ko bi truplo Tvoje še živelo, srce Tvoje v prsih še kipel, mnogo solz ostalo bi prikritih, ki od žalosti je bilo zdaj prelitih, da v obličje Tvoje jasno, moglo bi še zreti, mnogo boli bi nam bilo, odvzetih! Al' Bog je sklenil Tvoje že življenje, ter odvzel Ti vse trpljenje. Tiho si trpela in z izrekom se tolažila: »saj bode minulo vse«, kar se tud' zgodilo je. Vse na svetu si prestala, da bi tam vse veselje Ti nebesa dala, prosi tamkaj tud' za nas, da se snidemo na zadnji čas. Sv. Neža godovnica je Tvoja zaščitnica, Marija bode Tvoja priprošnjica, Jezus mili Tvoj sodnik, večni Bog pa dobri Tvoj plačnik. Kako žalostno je donel zvonček dne 5. t. m. v domači kapelici radvenski, župnije negovske, ko je zvonček naznanil, da blage Nežike Ferenc ni več, vsakega je pretresla ta žalostna novica. Velik sprevod se je pomikal od njenega doma; štirje čč. gg. duhovniki in dekleta Marijine družbe so prišli na nje dom ter jo spremili k večnemu počitku. 60 belo ovenčanih deklet je z gorečimi svečami bilo pri sveti maši in jo na zadnji poti spremlilo. Nežika blaga, počivaj v miru! S.

Rojakom v domovini! Eveleth, Severna Amerika, 4. julija 1910. Dragi mi g. urednik! Uverjen sem, da priobčite te male vrstice v Vaš list, katerega sem jaz vestno prebiral, ko sem še bil v rojstnem kraju. Zatorej prosim, g. urednik, imejte usmiljenje z menoj in z mojim dopisom, da ne bode romal v vedno pripravljene uredniški koš. Kajti prav rad bi malo opisal Vam, dragi bralci, severno Minnesoto, v kateri sedaj prebivam. Toda ako bi hotel vse natanko popisati, premajhna bi bila vsaka knjiga. Omenim in naznanjam pa samo nekaj, kar želim da bi vse dobro došlo med slovenske bralce. Tukaj v deželi Minnesoti

delamo večinoma v železnih rudnikih. Dan na dan si v potu svojega obraza služimo svoj kruh z žuljevimi rokami. Vsak dan pa preden se podam v globok rudnik, se Bogu izročim. Hvala Bogu, vedno sem srečen. Čeravno veliko, neznano veliko slovenskih fantov zgubi življenje v tej tuji deželi, in mnogo jih pokriva hladna zemlja, vendar še zmislim na Boga in svoje rojake v domovini pa se poprimem dela s še večjim veseljem. Kako želim zopet skoraj videti rojstni moj slovenski kraj in drage svoje domače! Res resničen je pregovor ki pravi: »Boljša je domača gruda, ko na tujem zlata ruda.«

Imamo pa tukaj tudi več katoliških cerkev, v katere še naši Slovenci še precej radi zahajajo. Blagoslovljena je bila tukaj v Evelethu Minnesoti 29. maja nova kat. cerkev. Blagoslovili so jo slovenski škof č. g. J. Trobec. Navzočih je bilo osem duhovnikov, in razna slovenska katoliška društva s šestnajstimi zastavami. Lepo za slovenske rojake v tujini, kaj ne? Samo vreme ni bilo ugodno za tako lepo slavnost, bilo je jako mrzlo, in sneg je naletaval. Vendar smo bili vsi zelo veseli. — Dragi čitatelji v domovini, spoštujte svojo rodno zemljo, saj niti ne veste, kako je drago. cena. K sklepu pozdravljam vse bralce »Našega Doma«, posebno pa prijatelje in znance Šmartinske in Rečičke župnije v Savinjski dolini. A. J. Štampfel.

Iz Brežic. Cenjeni g. urednik; sedaj smo se že začeli gibati pri nas. Nedelja dne 10. julija je bila za nas res pravi narodni praznik. Ustanovili smo tudi mi podružnico »Slovenske Straže«. Popoldne ob 1/4 so se začeli zbirati zborovalci v dvorani nove občinske hiše v St. Lenartu pri Brežicah, katerih število je bilo sicer malo za tako velik kraj, — okoli 50. Ob štirih otvoril č. g. Spindler kot sklicatelj zborovanje, pozdravi navzoče in se jim iskreno zahvali za udeležbo. Nato razloži v kratkem pomen in namen zborovanja. Nato deklamira mladenič Šetinc: obmejno budnico. (6. št. N. D.) — Ivanka Ferenčak pa: Slava Cirilu in Metodu. (13. št. N. D.) Potem zopet povzame besedo g. Spindler in opisuje lepoto naše mile domovine, po kateri ne hrepeni zastoj naš najhujši narodni sovražnik — protestantovska Südmarka. Nadalje razlaga, kako slabo vzgojo dajejo kmetskim otrokom

šulfereinske mučilnice. Mladenci Šetinc navdušuje zborovalce za »Slov. Stražec. Gosp. Spindler razloži nato pravila »Slov. Straže« in priporoča v nakup razno blago v korist »Slovenske Straže«. Potem se je vršilo vpisovanje članov. Podružnici je javilo takoj 46 članov svoj pristop. Nato se izvoli sledeči odbor: preds. Fran Spindler, taj. Jos. Šetinc, blagajnica Niža Koprivc, odb. Štef. Čipek. Gosp. Spindler še enkrat navdušuje zborovalce k neumornemu delovanju v novi podružnici, nakar zaključi zborovanje. Iskrene pozdrave g. uredniku in vsem »mladim Stražanom« pošilja brat Posavčan.

Sv. Jurij ob Taboru. Precej deklet je že poslala naša Marijina družba v samostan, k usmiljenkam, uršulinkam, šolskim sestram. Meseca majnika nas je zapustila Neža Lesjakova, ki je štiri leta vestno vodila družbo. 29. rožnika si je družba izvolila novo prednico, Lucijo Lukmanovo (p. d. Becijevo) s Črnega vrha, svetovalko z Šmiklavž pa Terezijo Lesjakovo. — 10. julija se je družba z zastavo udeležila službe božje v proslavo slovenskih blagovestnikov.

Sv. Lovrenc na Dr. polju. V 12. št. N. D. ste nas g. urednik pozivljali, da naj slavimo sv. Cirila in Metoda ter Vam o tem poročamo. Evo Vam poročila, kako smo se št. lovrenčki mladenči in mladenke odzvali svoji dolžnosti. Dne 4. julija zvečer je slovesno zvonjenje naznanjalo god sv. bratov, obenem pa so zažareli štirje kresovi v č. slovanskima apostoloma, pevci so zapeli nekaj rodoljubnih pesmi. Da pa bi spoštovanje in hvaležnost do sv. blagovestnikov in svoje ljubezen do domovine tudi v dejanju pokazali, zato smo v ned. 10. 7. ustanovili podružnico »Slovenske Straže«. Dasi smo pred 14 dnevi imeli gled. predstavo, vendar se je društvena dvorana zopet napolnila gostov: mož in žen, vrlih mladenčev in mladenk. Prisrčen pozdrav je govorila zborovalcem prva deklamatorka. G. župnik nam nato opiše delo in trpljenje sv. C. in M., njune zasluge za slovanske narode in posebej za Slovence, ter razlaga naše dolžnosti do njiju. Dve mladenki in dva mladenčiča nastopijo nato z lepo deklamacijo. »Sv. brata Ciril in Metod na Slovenskem«. Prelepe besede, ki jih govorita C. in M. Slovencem, naj bi si vsak vtisnil neizbrisno v srce! Slednjič govori g. M. Zorko o potrebi in načinu narodnoobrambnega dela, slika brezmejno in nečloveško sovraštvo nasprotnikov, ki se kaže v delovanju nemških društev Schulverein in Südmarka, ter poziva k združitvi za skupno obrambo sv. vere in rodne zemlje v »Slov. Straži«. Takoj se je vpisalo in plačalo udnino 40 udov, katerim bodo gotovo k malu sledili še drugi. Med posameznimi točkami nam je pevski zbor podžigal navdušenje še z narodnimi pesmimi. Kresovi so ugasnili, pesmi glas je odzvenel, govorniki so utihnili, a nikdar naj ne utihne na slov. zemlji naš jezik, vedno naj zveni po naših gorah in dolih milo slov. pesen, nikdar naj ne ugasne ogenj ljubezni do dedščine sv. C. in M. sv. vere in maternega

jezika, marveč naj si osvoji in razvname vsa srca slov. mož in žen, mladenčev in mladenk! V to pomozi Bog in »Slovenska Straža«!

Ribnica na Pohorju. Prejmi, mili »Naš Dom«, te vrstice iz peresa navadnega kmetkega mladeniča. Predragi čitatelji »Našega Doma«! Medtem ko čitate dopise o napredovanju mladine iz vseh slovenskih krajev, iščete morda tudi kaj o Ribnici, iz katere ni slišati ničesar. »Zaspala je ondotna mladina«, poreče morda kdo. Da, da! Resnično je zaspala in Bog ve, kedaj se spet vzdrami. Družba Marijinih mladenčev in deklet, ki je pred nekaj leti tako lepo cvetela, je zaspala skoraj popolnoma. Le tu pa tam še tli iskra upanja. To so tisti mladenčiči in dekleta, ki berejo dobre knjige in časnike in v cerkvi z zanimanjem poslušajo božjo besedo. A teh je čisto malo. Sicer je zapisanih v Marijino družbo mnogo mladenčev, še več pa deklet. Ko pa pride čas, ko bi bilo treba ljudem na zunanje pokazati, bodisi že pri procesiji ali pri navadni službi božji, kaj da so, jih pa vidiš morda komaj deseti del, ostali pa so vsi samo na papirju v župnišču. Dragi moji tovariši, ki ste še vneti za čast božjo in za napredek mladine, potrudite se, da pridobimo če ne več, vsaj vsak enega dobrega mladeniča, ki si bo ravno z istim veseljem kakor mi pripel podobi Marijino in sv. Alojzija na prsa. Potem nas ne bo sram stopati za Marijino zastavo, če nas bo precejšnje število. In s tem bomo tudi vzdramili dekleta, ki sicer še niso pririvale svojega voza sramote tako globoko v blato kakor fanti. Pa tudi mladina iz bližnjih in daljnih slovenskih krajev vrlo napreduje, da se bodo lažje vzdramili naši zaspanci in začeli vstajati iz svoje nezavednosti. Ti zaspana Ribniška mladež se vzbudi in poglej, da se je luna neotesanosti morala drugod že umakniti svitlim žarkom solnca izobraženosti in napredovanju v dobrem! Ti pa še hočeš spati? Vstani in začni delati tudi ti po vzgledu drugih! Če ga še nimaš, naroči si »Naš Dom« in beri ga, da bodeš videl kako napredujejo povsod. Zato ti pa zakličem z mladino sosednih župnij: zapusti sedanjo svojo pot in ne izpostavlaj se zanjkam hudobnega sveta! Sedaj pa skončam moje vrste in iskreno zakličem: »Bog blagoslovi naš trud, da bi obrodil, če ne veliko, pa vsaj dobrega sadu!«

Zvesti Marijin sin.

Negova. Bil je potekel čas ednega leta. Ko smo tedaj lanskega leta dne 22. in 23. maja obhajali vedno češčenje presvetega Rešnjega Telesa, ter se je tudi takrat ustanovila mladeniška in deklški Marijina družba. Ko smo pa tedaj letos meseca maja zopet obhajali to slovesnost in sprejem v Marijino družbo, sem nekoč vprašal nekaj fantov katere njih okolščine poznam, sem je prigovarjal naj tudi oni pristopijo v Marijino družbo, a bilo mi je moje prigovarjanje vse zaman. Upam pa vendar dragi mi fantje, da se že res enkrat zbudite iz spanja, kakor pravi sv. evangelij »vrzite proč skrajno temo in obličite orožje svetlobe,« torej Vam tudi jaz tako kličem da

nas dekleta nebodo zasramovale, da smo fantje vsikdar zadnji, pri fantih bi moralo biti več poguma, potem bi nam šla naša stvar naprej. Torej odzdaj naprej ne sme več tako biti. Tudi mi odrasli fantje moramo stopati pod zastavo Marijino in z svetinjo na prsih. Ne ozirajte se na druge ljudi, kateri bi Vas zategadelj zasramovali in pravijo, da tega ne treba. Torej še enkrat Vam kličem ljubi mi mladeniči, kadar bode zopet sprejem v družbo, pristopite v obilnem številu in bode videli da bo to velika čast za našo faro. Torej vsi na delo! Na svidenje!

Mladenič iz okolice.

Občni zbor S. K. S. Z. v Ljubljani. V četrtek dne 21. julija je zborovala v Ljubljani osrednja S. K. S. Z. Zborovanju je predsedoval profesor Evgen Jarc. O delovanju osrednje zveze je poročal njen tajnik č. g. Traven. O štajerski S. K. S. Z. pa poslanec dr. Korošec. O mladeniški in dekliški ter telovadni organizaciji na Spodn. Štajerskem pa je imel poročilo urednik Žebot. Vršili so se še razni zanimivi referati: O društvenih domovih, o učnih primočkih, o reviziji društev, o ženski organizaciji in o obrambnem delu. Skupščina nam je podala jasno sliko o napredku v naši izobraževalni in toli potrebni mladinski organizaciji.

Dekliški znaki. Slovenske mladenke! Ali ste si že vse naročile znake Zveze slov. deklet? S. K. S. Z. jih še ima več stotin na razpolago. Znaki so se zelo prikupili pri naših mladenkah. Mnogo dekliških zvez še ni naročilo za svoje članice teh krasnih znakov. Komad stane eno Krono. Naročajo se pri Slov. kršč. soc. Zvezi v Mariboru.

Pozor slov. kršč. mladenke! Je-li znate, kaj je — sedaj Vam posebno v dolžnost? 1. Posredujte, da se ustanové povsod — kjer jih še ni — dekliške zveze! 2. Povsod šujte prireditve dekliških shodov! 3. Sodelujte pri podružnicah »Slov. Straže! 4. Nabirajte pri vsaki priliki darove za to prepotrebno obrambno društvo! Vsaka zavedna mladenka si naj naroči dekliški znak. Torej na delo mladenke!

teta Marijina.

Sv. Peter pri Mariboru. Naša marljiva Marijina družba in dekliška zveza je imela svoj junijski shod 12. omenjenega meseca. To je bilo na usodepolno nedeljo, ko smo imeli točo. Navzlic temu je prišlo vendarle nad 80 mladenk. Vič. g. župnik so nam v tolažbe-polnih besedah razložili vzvišeni pomen uim in sploh vseh nesreč, s katerimi nas obiskuje ljubi Bog. Potem pa smo pogumno nadaljevale svoje delo. Jenuš Treza in Hamer Lina sta, kot naši zastopnici, poročali o shodu obmejnih Slovenk pri Sv. Križu. Gornik Roza je deklamirala prelepo pesem: »Tvoje srce.« Marija P. pa je obširno narisala velevažne cilje gledališnih predstav, zlasti za ljubo mladino. Pri prostih nasvetih smo navdušeno sklenile, sijajno obhajati praznik sv. Cirila in Metoda, kar smo tudi vestno izvršile pri zborovanju

10. jul. Tokrat se nas je zbralo nad 100. Velč. g. predsednik so slavnost otvorili z vznesenim govorom o delovanju sv. blagovestnikov, zlasti v naših krajih. Nato je prednašala Oman Barba pesem: »Sveta brata Ciril in Metod«. Pavalec Marija pa je navdušeno opozarjala na njuno pobožno, vzorno mater. Potem sta nas Muršič Mimika in Hamer Lojzka razveselile s petjem šaljivo, poučljivega kupleta: »Cvetlice na polju«, Kaloh Liza pa s svojim predavanjem o mleku. K koncu smo še sprejele poročila o shodu v Kamnici, ter sklenile, da kmalu priredimo na novem odru lepo igro.

Vipava. (Kranjsko.) Delo naše dekliške organizacije »Bogomila«, lepo napreduje, v kratkem času svojega obstanka je s svojim pogumnim, neustrašenim in odločnim nastopom dosegla uspehe, na katere se lahko ozremo kot na močan temelj, za stavbo velike katoliške dekliške organizacije. Z vedno novim navdušenjem se udeležujemo rednih mesečnih sestankov, pri katerih nas družijo ljubezen do katoliških idej, dragega nam naroda in mile slovenske domovine. Tukaj se bodrimo k delu, vstrajnosti, ter se nam nudi vsestranka izobrazba. Ko so se dvignili naši zavedni mladeniči v močno organizacijo »Orla«, ter priznali jasno in glasno, da hočejo delati in se boriti, za katoliško narodna načela, opazili smo z veseljem gibanje tudi med našimi plemeniti, neustrašenimi in za vse dobro vnetimi mladenkami. In to tiho navdušenje je našlo močan odmev v širni slovenski domovini, po delih naših vrlih voditeljev ljubljene slovenske mladine. In danes smemo z mirno zavestjo trditi, če bode naša mladina skupno delovala po načrtani poti, vstrajno in pogumno, da prisile našemu narodu lepša bodočnost. Torej, zavedne Slovenke, združimo se! Obljubilo se nam je, da priredi Dekliške zveza letos velik mladinski shod, vipavske doline, ne ve se še prav kje, najbrž pri Marijinem svetišču v Logu. Takrat prisrčno pozdravljene! Pridite, da se pozdravimo, spoznamo, vzljubimo, navdušimo za težko delo, ki nas čaka, da se navdijemo ljubezni do drage nam domovine, da dobimo novih moči, da z veseljem gremo na delo za blagor bližnjega, v čast in slavo Marije naše Kraljice!

Z ljubeznijo vneto
vipavske mladenke
se združimo v četo
med zveste Slovenke.

Naj bo Bogomila
klic verne Slovenke
na delo budila
vipavske mladenke!

Radoslava Vipavska, mladenka.

Slovenci! Naročite si „Naš Dom“.

Trgovina tiskarne sv. Cirila

MARIBOR, Koroška cesta šte. 5

je otvorila na novo prodajo papirja, pisalnih, risalnih in šolskih potrebščin ter priporoča posebno :

kancelijski, konceptni, pismeni,
dokumentni, ministrski, ovitni
in barvani papir

svinčnike

peresa

peresnike

radirke

kamenčke

tablice

gobice

črnilo

Trgovske knjige

v vseh velikostih črtane, z eno
ali dvema kolonoma, v papir,
platno, gradl ali pol usnje vezane.

Odjemalne knjižice

po raznih cenah.

Papirnaté vreče vseh ve-
likosti
po ori-
ginalnih tovarnih cenah.

Štambilje

pečatnike vignete, (Siegelmarken)
za urade in privatne izvršujejo
se v najkrajšem času.

Scileni papir v vseh barvah

Pisemeni papir v kasetah
in mapah, razglednice.
Zavitke za urade v vseh
velikostih, zalepke.

Trgovci in preprodajalci
imajo en gros-cene. Priznано
dobro blago. Solidna in
točna postrežba.

Knjižnica S. K. S. Z. v Mariboru, Koroška cesta št. 5, nudi svojim čitateljem najboljše spise slovenske književnosti. Odprta je vsak delavnik od 4.—6. ure zvečer, le ob nedeljah in praznikih od 10.—11. ure predpoldan. Prosimo pa, da cenjeni čitatelji tudi knjige redno vračajo, da prihranijo sebi in nam stroške opominjevanja.

Uredniški pogovor.

Bilo je hladno in megleno zimsko jutro. Noč je še pokrivala zemljo, le tu in tam je iz okna zabrlela luč ali je stopil čez prag kak človek, znak, da se začne probujati jutranje življenje. Stal sem sred nekega trga in čakal na poštni voz, ki je imel tam mimo iti. Na nasprotni strani je stala velika, močno razsvetljena gostilna. Sinoči je bila tam veselica bralnega društva z gledališko predstavo. Kar se vsuje iz gostilne čopor deklet in ž njimi nekaj fantov. Na trgu so še postali in se glasno razgovarjali, potem pa se razšli v manjših oddelkih vsak proti svojemu domu. Ne morem reči, da bi bilo kaj nedostojnega, a vendar sem zmajal z glavo, češ, to nikakor ne gre, da dekleta celo noč prekrokaajo. Če bi jaz bil oče, bi v tako društvo nikoli ne pustil otrok, če bi tudi bilo društvo stokrat napredno in narodno ali pa bolj katoliško kakor sam rimski papež!

Drug slučaj. Bilo je v poletnem času, ko je najdaljši dan. Liberalci so priredili neko sokolsko veselico na deželi. Mladič naše organizacije je to spekle in priredili so na drugem koncu vasi protiveselico. Sokoli so seveda po svoji navadi kričali in popivali pozno v noč, žal, da so tudi mladiči naše organizacije mislili, da morajo ž njimi tekmovali. Pozno v noč so se oboji razhajali. Med potom so začeli liberalci zabavljati, pretiti s koli in noži, naših je bilo več in so smatrali za nečastno, bežati pred pijanimi liberalci. Prišlo do hudega tepeža, v katerem je bilo več ranjenih. Tretji dan seveda je že bilo brati v liberalnih listih »o klerikalnih tolovajstvih«, iz liberalnih listov so mastno kost hitro zgrabili nemški listi in po vsem tevtonskem gozdu je završalo o — posurovelosti slovenskega ljudstva.

Podajemo v resen premislek to vsem, ki kakorkoli sodelujejo pri naši organizaciji. Disciplina, red, poštenost, vzgoja mladine mora prevevati našo organizacijo. Liberalec, ki ne pozna ne Boga ne vesti, lahko popiva in razbija, nazadnje itak ostane nedolžna ovca, ker liberalcu nič ni greh, ampak za našo organizacijo velja v polnem obsegu opomin, ki ga je nekdaj dal apostol Pavel prvim kristjanom in njih predstojnikom. Nikomur ne dajajte nikakršnega pohujšanja da se ne bo grajala vaša služba, mi lahko rečemo: naša organizacija.

Vse prireditve se naj pravočasno začnejo in končajo. Če nasprotniki kje priredijo kako veselico, pustite jih pri miru, na njihova izzivanja in surovosti se ne ozirajte. Duhovi se vedno bolj ločujejo, bodite predvidni, naše življenje in ravnanje naj kaže, da ste visoko zvišeni nad liberalne surovine. Seveda kjer so ljude, so povsod tudi človeške slabosti, vendar načelo bodi naši organizaciji odvracati mladino od hudega.

Urednik.